



Zdeněk Domaník

POD
NAHÝMI
ŇADRY

POD NAHÝMI
ŇADRY

Zdeněk Domaník

Nic není krásnějšího...

Schoulená oblost ženského těla
z vlastní záře přivírá oči
jen aby mohla snít...
Když má ruka lehce klouže

po kůži rozpálené ohněm
i po jemných vlasech
jež nasáklé láskou neváží víc
než polibek z růžového květu

Zatímco rty neodbytně
spěchají až k místům
střeženým před světlem
v mírně rozevlátých šatech...

Ovanutá podnapilým větrem
pluje v bouřlivých vlnách rozkoše
Klesá jak sluneční motýl
odevzdaně do vlhké trávy

ať každá její touha
přemítá vzpomínky noci
Nezůstává bez povšimnutí
a je pouhou částí příběhu

pod otevřeným nebem
citově i krásou rozkvetlým
v objetí mužných ramen
s každým novým ránem...



Snové noci

Mám tolik snových nocí
vzedmutých z vln přejejí
že pokaždé podlehnu kráse šarmu
žhavých doteků ultramarínových dalek
v šumu křídel holubích
pod hučícími vodopády

Kde v kapkách chrpového stínu
neustále hledám cestu do nitra duše
žíznivě volajících prstů
Vyprahlý po vydatné vůni
liliově ženského těla
s horkými záchvěvy nespoutaného myšlení...

V kadeřích vlasů letících v mou náruč
vzkříšenou z bouře nahoty
a vynesenu až k jejím ramenům
planoucím ohněm hlubokých barev
při zpěvu cikád
měním pomalé pohyby v omamné zachvívání nebes

až k tvářím majestátných stromů
daleko za pahorky vzdáleného šepotu hromů...
Na horskou louku vtělenou do dívky trávy

mezi sépiová světla
padající na květy temně rudé
kde šílený vítr tká ji z krajek

nadýchaně bělostných pavučin...
Jenom mé ruce dokážou uchopit
svlečená slova zaživa
a taky nohy u dryádek vlnic a upolínu
mezi nimiž vznešeně kráčí
s horkým dechem čirého povětrí

Co mám rád

Miluji sluneční krajinu plynoucí časem
pod načechraným peřím labutí
oslněn krásou milenců sivých
za ranního svitu i před setměním
v zrcadlení tříštivých kapek vodopádů

kde kol každý kvetoucí strom
hudbou z minulých jar
pronikne tónem jako tenkrát
větrem plujících kytar
do vzpomínek dětských srdcí

brodících se po pás ve vodě
svobodně ponořenými dlaněmi
a se zdivenými zraky
hledajíc pod oblými kameny
vzkaz lásky mladistvé...

Jež pro příštích pár let
pod hvězdným nebem bude dýchat
stejně jako já
teplý závan vůně večera
v sevření teplých dlaní

s nesmělým dotekem prstů
pod hvězdným mořem
nebeské záře luceren
dřív než oslní tváře
slunce po rozednění...

Poprvé

Je mi líto každého slova
ulitého z dívčích slz
do útle křehkých dlaní
jež s květy konvalinek
poprvé spočinou na mém rameni

a provoněné tisknou se ke mně
jak dvě svěšená křídla
v přítmní hvězd osvícené noci
kde láskou procítěná chtivost
zalitá v průtrži jasné luny

neudusí se tmou
jen k životu nadechnutá
písní zvoncových fléten
neochvějně pluje v mých pažích
spolu s dívkou diadém...

Tam borový parfém zapadlého slunce
v rozpustilé věčnosti
naslouchá hřejivým polibkům
chvějícím se zrána
v hlubokém šplouchání větru

abych i v sebemenší naději
její kaštanové vlasy i jednou sivé
pozvedl nad zkrásněnou tvář
a z usměvavého pohledu
maloval srdcem kvetoucí obraz...

Přitažlivá od dětství...

Tys v slunci rozvitá jak jasmín
a příliš krásná na to abych zraňoval tvé city
v proudu sládnoucí lásky
Tvůj úsměv pokaždé vrátil mě do podoby

něžného záletníka co pod jitřenkou se vrací
k domovu po zelených loukách
Přitahovalas mou pozornost už od dětství...
Touhou líbat vyzývavé linie rtů

rozvlněné zvonivým dechem hlasu
Voněly krásněji než malá ňadra
co snažila si udržet rovnováhu
když hledala v hlubokých prostorách noci

žár mých rozechvělých dlaní
Kdybych tak mohl napít se pramene úsvitu
co v tvých očích stoupá nad pohoří...
Nemusel bych tě snášet z oblaků

Přes noc dožrála...

Úsměv tvůj náhle odletěl do dále
kde stín akátu už jen ze slunce tě svlékl
a rozpálenou z žíznivých doteků
nechal napít dešťových kapek...

I vešel jsem tam k tobě
hledajíc žhavý střed v palčivém proudění
stržené oblohy na zemi
aniž bych toužebně pohořel

Ted' vedle tebe vidím
vítr nad jezem v trávě
mezi stromy obrácený nznak
co svůj tvar v šílenství si dosud drží...

Vím – jak se pohnu
všechno kolem nás náhle
zvedne se s vidoucíma očima
a propojí noc se sluncem

jež s roztaženými perutěmi
k novému světu vyplouvá
Jak ptáci plni zpěvu
navráceni do prázdných hnízd

i do tváře z modravých chrp
kde slyším cosi
jako ženský štěstěny pláč...
Ty ležíc nznak necháváš

oblékat se tekoucím paprskem
obnaženým krásou barvitého světa
od počátku lidské lásky
Pohromadě dlaní držíš její cit

a když přivřu víčka
třeba jen na chvíli
počnu snít o kráse drobnolisté
zářící jak dvě růžové vlny



Vyměněná

Svá malá ňadra skryla
do něžnosti mých dlaní
v tiché noční písni
pod vodní tříští padající ze skal

napojenou světlem tance
jejích rudých vlasů
z rozvlněných boků
když jsem na ně sáh

naplnil toužebnou vůní
opojné zralosti rajského sadu
rozevřel v nich ženskou krásu
jež včera ještě dívčí byla...

Pronikl jsem až k ústí všeho
s jiskrou svěžího života
v němž zpívá každá věta
z citově ukojené lásky

zahánějící potlačený strach
aby při tobě rozkvetla
jak sluneční gerbera
dřív než uloží své sny...